

פרשת ויגש – רביעי

(כח) וַיֹּאמֶר יִשְׂרָאֵל רַב עוֹד-
יוֹסֵף בְּנֵי חִי אֵלֶכָה וְאַרְאֶנּוּ
בְּמִטָּה אֲמוֹת:
כח וַאֲמַר, יִשְׂרָאֵל,
סָגִי לִי חֲדָוָה עַד כָּעַן
יוֹסֵף בְּרִי, קָיָם; אֵיזִיל
וְאַחֲזִינִיהָ, עַד לֹא
אֲמוֹת.

מש"י א רב עוד. רב לי עוד שמחה
וחדוה הואיל ועוד יוסף בני חי:

מו (ס) וַיֵּסַע יִשְׂרָאֵל וְכָל-
אֲשֶׁר-לוֹ וַיָּבֹא בְּאֶרֶח שֶׁבַע
וַיַּזְבַּח זִבְחִים לֵאלֹהֵי אָבִיו
יִצְחָק:
א ונטל ישראל וכל
דליו, ואתא לבאר
שבע; ודבח דבחין,
לאהא דאבוהי יצחק.

מש"י א בארעה שבע. כמו לבאר שבע ה"א בסוף תבה במקום
למ"ד בתחלתה: לאלהי אביו יצחק. חיב אדם בכבוד אביו
יותר מבכבוד זקנו לפיכך תלה ביצחק ולא באברהם:

(ב) וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים | לְיִשְׂרָאֵל
בְּמִרְאֵת הַלַּיְלָה וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב
| יַעֲקֹב וַיֹּאמֶר הִנְנִי:
ב וַאֲמַר יי לְיִשְׂרָאֵל
בְּחִזּוֹן דְּלִילִיָּא, וַאֲמַר
יַעֲקֹב יַעֲקֹב; וַאֲמַר,
הֲאֵנָּה.

מש"י א יעקב יעקב. לשון חבה:

(ג) וַיֹּאמֶר אָנֹכִי הֵאֱלֹהִי
אָבִיךָ אֶל-תִּירָא מִרְדָּה
מִצְרִימָה כִּי-לִגְוִי גָדוֹל
אֲשִׁימְךָ שָׁם:
ג וַאֲמַר, אָנָּה אֵל אֱלֹהָא
דְּאָבוּךְ; לֹא תִדְחַל
מִלְּמִיחַת לְמִצְרַיִם, אֲרִי
לַעַם סָגִי אֲשׁוּינְךָ תַּמָּן.

מש"י א אל תירא מרדה מצרימה. לפי שהיה מצר על שנזקק
לצאת לחוצה לארץ:

(ד) אָנֹכִי אֶרֶד עִמָּךְ מִצְרִימָה
וְאָנֹכִי אֶעֱלֶךָ גַּם-עֲלֵה וְיוֹסֵף
יֵשִׁית יָדוֹ עַל-עֵינֶיךָ:
ד אָנָּה, אִיחוֹת עִמָּךְ
לְמִצְרַיִם, וְאָנָּה, אֶסְקֶנְךָ
אֶף אֶסְקָא; וְיוֹסֵף,
יִשְׁוֵי יְדוּהִי עַל עֵינֶךָ.

מש"י א ואנכי אעלה. הבטיחו להיות נקבר בארץ:

(ה) וַיָּקָם יַעֲקֹב מִבְּאֵר שֶׁבַע
וַיֵּשְׂאוּ בְנֵי-יִשְׂרָאֵל אֶת-
יַעֲקֹב אֲבִיהֶם וְאֶת-טַפָּם
וְאֶת-נְשֵׁיהֶם בַּעֲגָלוֹת אֲשֶׁר-
שָׁלַח פֶּרְעָה לָשֵׂאת אוֹתוֹ:
ה וקם יעקוב, מבאר
שבע; ונטלו בני
ישראל ית יעקוב
אבוהון, וית טפלהון
וית נשיהון, בעגלותא,
דשלח פרעה למטל
יתיה.

(ו) וַיִּקְחוּ אֶת-מִקְנֵיהֶם וְאֶת-
רֶכֶשׁ אֲשֶׁר רָכְשׁוּ בְּאֶרֶץ
כְּנָעַן וַיָּבֹאוּ מִצְרִימָה יַעֲקֹב
וְכָל-זֶרְעוֹ אִתּוֹ:
ו ודברו ית גיתיהון,
וית קניניהון דקנו
בארעא דכנען, ואתו,
למצרים: יעקוב, וכל
בנוהי עמיה.

מש"י א אשר רכשו בארץ כנען. אבל מה שרכש בפדן ארם נתן
הכל לעשו בשביל חלקו במערת המכפלה אמר נכסי חוצה
לארץ אינן כדאי לי וזהו אשר פריתי לי העמיד לו צבורין של
זהב וכסף כמין כרי ואמר לו טול את אלו:

(ז) בָּנָיו וּבָנֵי בָנָיו אִתּוֹ בְּנִתָּיו
וּבָנוֹת בָּנָיו וְכָל-זֶרְעוֹ הֵבִיא
אִתּוֹ מִצְרִימָה: ׀
ז בנוהי ובני בנוהי,
עמיה, בנתייה ובנת
בנוהי, וכל בנוהי איתי
עמיה, למצרים.

מש"י א ובנות בניו. סרח בת אשר ויוכבד בת לוי: